

HAYATA TUTUNMAK

Yirmi iki yaşındayım. Babam özel bir şirkette genel müdür. Maddi durumumuzda sıkıntı yoktu yani. Benim odamı,satın aldığım o pahalı kıyafet ve eşyaları duyan benim hayatıma özenirdi belki ama hiçbir şey görüldüğü gibi değildir. Yürüme engelliyim. Doğuştan değil ama sonradan oldu, o gün oldu. O gün aklıma geldikçe daha kötü oluyordum. Zaten hiç aklımdan çıkmıyordu ki

On bir yaşındaydım. Beşinci sınıfa gidiyordum o zamanlar ve kolejde okuyordum. Hiç unutmam matematik dersindeydik. Nöbetçi elindeki afişi hocadan izin aldıktan sonra duvara asmıştı. Teneffüste afişin başına toplandık. Müze gezisi için afiştii. Son müracaat tarihi yedi gün sonraydı. Bütün sınıf başvurmuştu. Ben ve en iyi arkadaşım Kardelen hariç. Son müracaat gününe bir gün kalmıştı. Kardelen ısrar edince annemi arayıp o gün uygun olup olmadığını sormuştum. Uygundu. Kardelenin annesi ve annem müracaat etmişti. On gün sonra o lanet olasıca gezi günü gelmişti. Herkes en güzel kıyafetlerini giymiş ve mutluydu. O gün bu olaylara izleyici olsaydım güzel kıyafet giyip mutlu olan herkese “ Azrail’le dans etmek için yarışıyor sanki” derdim. Müze dönüşü umduğumuz gibi geçmedi ,kaza oldu. Otobüs uçurum kenarında asılı kaldı düştü düşecekti yani. Kardelen’in vücudu cama sıkışmıştı. Gövdesine kadar olan kısmı içeride bacakları dışarıdaydı . Düşerse uçurumdan yuvarlanacaktı. “Zeliha,yardım et !” dedi. Yemin ederim ki bütün gücümle onu çekmeye çalıştım onu. Bacaklarım iki koltuğun arasına sıkışmıştı ama yine de bütün gücümle tuttum Kardelen’in ellerini. Ama yetmedi ! Su gibi kaydı ellerimden ve ben bir şey yapamadım! Tutamadım. Annem de arka koltuktaki cam kenarında oturuyordu. Onun da uçurum kenarında buldular. Cansız bedenini... Babam “ O melek oldu ve seni bulutlardan izliyor “ derdi. Ama o yaşarken de melek değil miydi? Karşılıksız sevgisiyle en büyük destekçimdi o. Kardelen de en iyi arkadaşımdı o şimdide öyle. Yani anlayacağınız ben o kazada sadece bacaklarımı değil kendimi de kaybettim.

İki yıl sonra evlendi babam. Evlendiği kişinin adı Derin’di ve babamdan on beş yaş küçüktü. Onu ilk gördüğümde bana attığı o iğneleyici bakıştan anlayacaktım onun nasıl biri olduğunu. Ona göre ben bir utanç kaynağıydım. Arkadaşları gelince beni odamdan çıkarmazdı beni bir günah gibi saklardı herkesten. Yürüyemediğim için belki ,belki de ondan nefret ettiğimi anladığı için.Belki de o ne benim ne de babamın gözünde hiçbir zaman annem kadar değerli olamayacağını bildiği için! Benimle dışarı çıkarken hep on adım arkamdan gelirdi o da babamın gözünü boyamak için. Zaten asıl işkence o zaman başlardı. Gerçek yüzünü o zaman gösterirdi bana hep kötü davranıyordu ve babama onu şikayet edince bana yemek vermiyordu,dışarı çıkartmıyordu. Babama söylemiyordum artık zaten hep ona inanıyordu. Bir de rüyalarım var ki onlar ayrı bir dert. Annem ben o Derin olacak kadın ile aynı evde durduğum için benden nefret ettiğini söylüyordu. Kardelen ise sıkıştığı camdan bana elini uzatıyordu yardım etmem için bana yalvarıyordu. Her seferinde elimden kayıp gidiyordu ve ben onu tutamıyordum. Keşke ben ölseydim de onlar yaşasaydı. Zaten gitmek kolaydı zor olan kalıp mücadele etmekte

Piskoloğumun yanından geliyorum. Zaten o kadın yüzünden piskoloğa gidiyordum onun dışında kimse beni dinlemiyordu ve kimse bana inanmıyordu. Eve gelmişim. Şoför arabayla bahçeye kadar gelince Derin arabanın kapısını açtı ve tekerlekli sandalyeye binmeme yardım etti. Ben diyordum neden böyle neşeli babamı görünce anladım. Yurt dışından gelmişti demek. “Zeliha” dedi ve bana sarıldı. “Nasılsın kızım” dedi. “Teşekkür ederim baba sen nasılsın?” “İyi. Gel içeriye gidelim Derin en sevdiğimiz yemekleri hazırlatmış “ dedi ve tekerlekli sandalyemi ittirecekti ki Derin “ Sen bırak canım,ben yardım ederim” dedi ve

salona kadar gelmeme yardım etti. Normalde ölse yardım etmezdi. Şeytan! Yemek masasına geçtik yemekler hazır. Yemek yemeye başladık. Salona göz atınca televizyonun değişmişti herhalde. “Televizyonu yeni mi aldınız?” dedim. Babam bana şaşkın bir şekilde baktı ve “Kızım o televizyonu alalı beş ay oldu, ilk defa mı görüyordun?” Olamaz! Pot kırmıştım. Derin o yeşil gözlerini kocaman açınca anladım. Babam “Derin, nasıl yeni görür bu kız televizyonu? Hiç dışarı çıkarmıyor musun!” Derin “Hayatım o insanların arasına karışmayı sevmiyor pek, çağırıyorum arkadaşlarım gelince gelmiyor ki arkadaşlarım da merak ediyor onu ama kırmakta istemiyorum biliyorsun çok alıngan biri” Ah yine kendini kurtardı! Babam “Bu konuyu sonra konuşacağız, Turgutlar gelecek şimdi” Yemeğimi hızlıca yedim ve “Size afiyet olsun ben odama gideyim” dedim. Babam “Nereye kızım, İlhan’da gelecek” Zaten ben de ondan acele ediyordum! Derin “Kız haklı, özel ders aldı sonra psikoloğa gitti, yorucu bir gün geçirdi. Haydi gel, odana bırakayım seni” dedi ve odama bıraktı beni. Sonra da gitti. Zil çalmıştı demek ki Turgut amcalar geldi, hemen yatağıma girdim. Ona amcam dediysem öz amcam değildi babamın ortağı aynı zamanda küçüklük arkadaşıydı. Birde oğlu vardı İlhan diye. Benimle yaşıt, kazadan önce aynı okulda okuyorduk. Ben ona karşı farklı hisler beslesem de arkadaştık. Çok iyi biri. Kazadan önce nasıl davranıyorsa sonra da aynı şekilde davrandı. Ya da ben öyle sanıyordum.

Dört yıl önce İlhan ile tekne turu yapmıştık ve çok eğlenmiştik. Ben eve dönünceye kadar öyleydi. O gün eve döndüğümde İlhan’ın annesi Yelda Hanım oradaydı. Yelda Hanım kapıyı çaldı ve odama girdi. Hal hatır sorma faslından sonra “Bak kızım. Seni çok severim bilirsin. Dev aynasından bakınca çok güzelsin, kızıl saçların mavi gözlerin var ama boy aynasına bakınca işler değişiyor tekerlekli sandalyen ortaya çıkıyor. Sen yürüme engellisin ama İlhan sağlam. O sadece sen engellisin diye sana yardım etmeye çalışıyor, seni mutlu etmeye çalışıyor. O sana sadece acıyor Zeliha. O sana acıtmaktan başka bir şey hissedemez...”

O konuşmasından sonra İlhan ile eskisi gibi olmadık, onu hep tersledim ama yine de hep yanıma gelirdi. Bazen etkilenirdim bu davranışlarından, küçükte olsa içimi bir umut kaplardı ama sonra Yelda Hanım’ın sözleri gelirdi aklıma. Her şeye katlanırdım ama İlhanın bana acımasına asla katlanamazdım! Ve o bana acıyordu. Derken kapı çaldı gözlerimi sımsıkı kapatıp kafamı yastığa gömdüm. “Uyumadığını biliyorum, kaç yıldır aynı numarayı yapıyorsun” dedi İlhan. Yine de gözlerimi açmadım. O yine konuşmaya devam etti “Haydi kalk voleybol oynayalım” Hışım la kalkıp “Dalga mı geçiyorsun sen benimle! Şu halime bak sence voleybol oynayabilecek halde miyim!” “Kötürüm değilsin sen sadece yürüme engellisin kolların sağlam, voleybolda kolla oynanır zaten futbol mu bu!” Derin, Yelda Hanım, Turgut amca ve babam geldi. Babam “Neler oluyor burada?” İlhan “Zeliha’yı bu mahkumiyetten kurtarmaya çalışıyorum. Şu haline bakın. Sabret dediniz, hayata tutunur dediniz dört yıl oldu. Artık bir yerden tutunması gerek. Voleybol oynayabilir, masa tenisi ve basketbol da oynayabilir ama o oturup hayata küsmeyi tercih ediyor!” “Bir şey yapmak istemiyorum ben! Hem sen nereden anlayacaksın ki, senin bacakların sağlam. Sanki ben sıkılmıyorum her gün oturmaktan ama başka seçeneğim yok!” İlhan “Öyle mi!” “Evet” “Tamam” dedi ve koşarak odadan çıktı. Yelda’da onun peşinden gitti. Babam “Nasılsın?” “Süperim (!). Rica edeceğim rahat bırakın beni” Herkes dışarı çıktı. Ben de uyku hapımı aldım en az beş saat uyuturdu. Gözlerimi kapattım ve uykuya daldım...

Uyandığım da bir takım gürültüler duydum. Etrafıma baktım. Kesin rüya görüyordum. Ayık olamazdım çünkü İlhan tekerlekli sandalyedeydi. “Neler oluyor?” dedim. Derin “Neler olmadı ki? Yeni geldik hastahaneden. İlhan kendini üçüncü kattan aşağıya attı” “Ne!” “Evet hatta sağ bacağı çatladı sol bacağı ise fena incindi” İlhan “Şimdi eşitiz Zeliha” dedi. Gülmeye başladım. Belki paranoyakçaydı ama güldüm yine de. “Sakatlıkla yürüme engelliliği bir mi tutuyorsun sen?” “Ne oldu az önce kötürümlerle kendini bir tutuyordun? İkimizde şuan tekerlekli sandalyeye mahkumuz ona bak sen” “Sen çıldırmışsın. Psikoloğa giderken hatırlata sana da randevu alayım, sorunların olduğu besbelli” “Evet, sorunlarım var! Sorunum sensin

Zeliha. Dört yıl önce iyiydik ne değişti?” “Bak İlhan. Sen sağlam birisin. Oradan bakınca durumum kolay gibi duruyor ama hiç kolay değil. Yirmi dört saat bakıma ihtiyaç duymak mı istiyorsun, buna mı özeniyorsun? Nereden bilebilirsin bu duyguyu?” “Anlamıyorsun ki. Hep kaçıyorsun benden, ben bunu ha edecek bir şey yapmadım!” Yelda Hanım, Babam ve Derin geldi. İlhan” Hep sizin yüzünüzden, kıza kim bilir neler dediniz!” Yelda “Siz İlhan ‘ı arka bahçeye bırakın hava alsın biraz. Ben geliyorum” Yelda hariç herkes dışarıya çıktı. Kafamı yastığa gömdüm. Dediklerini duymak istemiyordum. Yelda “Zeliha. Özür dilerim, düşünmeden konuştum. Meğerse İlhan sana acıymıyormuş seni seviyormuş. İlk başta buna olanak vermedim ama sonra düşündüm de neden olmasın? Artık eskisi gibi değil engellilere her yer açık...” “Bırakın Yelda Hanım. Siz çok dizi izlediniz herhalde, biz onunla eşit değiliz. O beni sevemez diyelim ki sevdi benimle bir hafta yaşasın kaçır gider en iyi ihtimal bir ay dayanır. Bir süre sonra sıkılır benden ve beni terk eder. Terk edilmekte bana göre değil” “Öyle deme kızım o seni çok seviyor...” “Bana masal anlatmayın, olmaz öyle şey!” “O intihar etti” “Ne!” “Evet! Önce hap içti sonra biz onu hap içerken görünce kaçtı camdan atladı.” Biraz duraksadı ve konuşmaya devam etti “Bak kızım, bu hayat öyle bir şeydir ki kaç yaşına gelersen gel her gün yeni bir ders alırsın. Ben de bir şey öğrendim. Bu hayatta en önemli şey sağlam vücuda sahip olmak değil sağlam bir kalbe sahip olmaktır. Sen bu sağlam kalbinle hayata sıkıca tutunabilirsin zaten bu hayata en güzel tutunma şekli sevgiyle tutunma şeklidir. Senin İlhan ‘ı sevdiğini biliyorum onunda seni sevdiği ortada ne olur bu gerçeği görmezlikten gelme. Biliyorum haklısın dört yıl önce sana dediklerim yüzünden böyle yaptın, seni suçlamıyorum hata ben de. Ben hatamdan döndüm ne olur sen de düzel” Bir süre sustum. İlhan ‘ın intihar ettiği ve Yelda ‘nın benimle böyle iyi konuşması beni çok şaşırttı. İlhan ‘ı seviyordum ama onun bana mahkum kalmasını istemiyordum ama onun ölmesini hiç istemiyordum. “İlhan ‘ın yanına gitmek istiyorum” dedim. Yelda gülümsedi ve beni arka bahçeye kadar getirdi ve gitti. İlhan biraz ilerideydi, tekerlekli sandalyemi ittirerek yanına gittim. “İlhan?” dedim. O ise hiç istifini bozmadan ağaçlara bakıyordu. “İlhan özür dilerim” dedim. Ağaçlara bakıyordu yine, yüzüme bakmadı. Sonunda bunu da başarmıştım. Dilek olay tam dört yıldır kötü davranıyordum ona ve o sabrediyordu. Zaten bu zamana kadar dayanması bile bir mucizeydi. Ağlamaya başlamıştım. Normalde dışarıda ağlamazdım ama bugünkü olanlara daha fazla dayanamadım. İlhan “ Ağlama Zeliha. Özür dilenecek bir şey yok bir gün benimle konuşacağını biliyordum. Hep bekledim bunu ama bugün benimle konuşmanı istemezdim. Benimle intihar ettiğim için değil de beni sevdiğin için konuşmanı isterdim...” “İlhan ben...” “Zeliha! Sen beni hiç sevmedin ki benimki sadece tek kişilik bir sevgiydi” Yelda Hanım geldi birden bire. Demek ki bizi dinliyormuş. “ Oğlum. Özür dilerim benim kabahatimdi Zeliha ‘nın bir suçu yok. Dört yıl önce ben ona ‘İlhan sana acıdığı için yanında’ demeseydim böyle olmazdı” İlhan “İnanmıyorum! Nasıl bana sormadan böyle bir şey dersin! Ve en kötüsü Zeliha sen buna nasıl inandın?” “İnanmadım! Senden uzak durmamın sebebi o laflar değil, benden bıkmamı istedim ben sana layık değilim ki yürüme engelliyim. Sağlam birini bul istedim” dedim. İlhan gülmeye başladı ve “ Tamam Zeliha, dediğin gibi olsun seninle görüşmeyelim ama başka birini yani senin deyimle sağlam birinin canı cehenneme! Anne gideli, m hemen!” dedi. Yelda “Oğlum...” “Hemen!” Yelda, İlhan ‘ı da alıp gitti. Birkaç dakika sonra Derin geldi. Bir bu eksikti! Kim bilir neler diyecekti bana ama şu anda İlhan hariç kimse umurumda değildi. Yanıma geldi ve sandalyemi ittirip beni odama bıraktı ve gitti. Bu kötüye işaretti zaten daha ne kadar kötü olabilirdi ki? Yatağıma girip ağlamaya başladım. Sonra canım sıkıldı ve tekerlekli sandalyeme oturup tekerlekleri ittirerek balkona gittim. Sabaha kadar balkonda durdum. Saatin kaç olduğundan bile haberim yoktu. Derin geldi yanıma ve “Zeliha, üşüteceksin” dedi ve beni içeri getirdi. “Babam gitmedi mi?” “Çoktan gitti” dedi. “O zaman bana neden iyi davranıyorsun?” Derin güldü ve “Üstünü değiştir istersen Yelda Hanımlara kahvaltıya gideceğiz İlhan ‘a kötü görünmek istemezsin herhalde” dedi ve odadan çıktı. Ben de üstümü değiştirdim ama içimde bir tedirginlik vardı. Derin ve

iyilik? Yok o kesin beni inşaattan aşağı atacaktı. Derin beni almaya geldi ve arabanın gelmesini bekledik.En sonunda dayanamadım “Derin beni inşaattan aşağıya mı atacaksın?” dedim ciddi bir şekilde. Derin “ Yok artık Zeliha,kötü olabilirim ama katil değilim” dedi. Arabaya bindik,gerçekten de İlhanlara gidiyorduk. Araba durdu ve Derin inmemeye yardım etti. Yelda Hanım bizi kapıda karşıladı.” Hoş geldiniz” dedikten sonra yanıma geldi ve “ Zeliha, İlhan’a olan duygularını söyle” dedi. “Ne!” “Haydi Zeliha. Başka zaman çok geç olabilir hayat bu ne getireceği belli mi?” dedi ve gitti. Derin’de beni üst kata bıraktı ve gitti. Ben de kapıyı çalıp İlhan’ın odasına girdim. “Günaydın” dedim.İlhan “Hiç uyumadım ki” dedi. Camdan bakıyordu yüzüme bakmıyordu yine. “Yüzüme bak!” dedim. “Bakmam” dedi. “Neden?” “Bakarsam soğuk davranmam” “Neden soğuk davranıyorsun bana işkence olsun diye mi?” “Bunu isteyen sen değil miydin? İstedğin tek bir şey yapmadım,başka birini bulmadım bunu düşünmedim bile. Bunun yerine günlerimi camdan bakarak geçireceğim” Cama doğru gittim ve “ O zaman ben de hep camdan bakarım” dedim. İki saat geçti ikimizde camdan baktık. En sonunda bir cesaret geldi ve “Seni seviyorum İlhan” dedim. İlhan nihayet bana baktı ama “ San inanmıyorum” dedi.” Saçma sapan konuşma niye yalan söyleyeyim seviyorum!” dedim. O yine camdan bakıyordu. En sonunda sinirlendim ve “ Zaten benim bu güne kadar hangi hayalim gerçek oldu ki? Hayat öğretmenlik hayalimi,annemi,Kardelen’i her şeyimi elimden aldı. Bir tek sen kalmıştın hayallerimi süsleyen ve anladık mi hep hayal olarak kalacaksın!” dedim ve gidecektim ki İlhan elimi tuttu ve “ Gitme” dedi. Bana sarıldı ben de ona sarıldım. İlhan “ Bırakalım artık gururu ikimizde seviyoruz işte vazgeçmek yok,söz mü?” “Söz” dedim ve başımı İlhan’ın omzuna koydum. İlhan “Senin gözlerin neden şişti yoksa Derin bir şey mi dedi?” “Hayır tam tersi bana iyi davranıyor artık” dedim. Bir süre duraksadım ve “ Bir dakika sen Derin’in bana kötü davrandığını nereden biliyorsun?” “Geçen gün o kadın seni azarlıyordu ben de anladığı dilde konuşup onu uyardım. Ah be canım,niye daha önce söylemedin ki?” “Korktum” “ Artık korkma çünkü yanında ben varım tamam mı? O gün hayatım değişti benim. O günden sonra İlhan ile her gün görüşmeye başladık. Derin bana kötü davranmıyordu. Terapi sürecim iyi geçiyordu. Bir süre sonra İlhan’ın bacakları iyileşti ama bana olan sevgisinin değişmediğine inanıyordum. Nişanlanmıştık. Evde sade bir tören yaptık ama benim için dünyaya değerdi. İlhan sayesinde hayallerim gerçek oluyordu. Yedi tane öğrenciye özel ders veriyordum artık ben de bir öğretmendim. Hayatın güzel olduğunu anladım.Yelda Hanım’ın dediği gibi mühim olan sağlam bir vücut değil sağlam bir sevgi ile hayata tutunabilmekmiş. Geçte olsa hayat bir şekilde insanın yüzüne gülüyormuş. İşte hayattan bunu ben de öğrendim

-SON-

